

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pkf.II.20.356/2025/2. szám

A Debreceni Ítéltábla Dr. Czingula Ügyvédi Iroda (eljáró: dr. Czingula Katalin ügyvéd cím) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmezőnek – a dr. elnök által képviselt Fővárosi Törvényszék (cím) kérelmezett ellen vagyoni elégtétel megfizetésére irányuló nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 11.Pk.20.047/2025/13. számú végzése ellen a kérelmezett által 14. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla a kérelmezett az eljárás felfüggesztése iránti kérelmét elutasítja.

Az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részében helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a meg nem fizetett 11 580 (tizenegyezer-ötszáznyolcvan) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Ez ellen a végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] 'I.r. felperes neve' I. rendű felperes és a kérelmező mint II rendű felperes, valamint a 'alperes neve' alperes között szerződés érvénytelensége tárgyában 2015. február 18. napján indult per eredetileg G.40.507/2015., majd G.44/566/2016., majd G.41.312/2022. számon a kérelmezett előtt.

[2] A kérelmezett a pert a 2015. március 4. napján hozott 46.G.40.507/2015/2. számú végzésével a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény 16. §-ának (1) bekezdése szerint a felek közötti felülvizsgált elszámolás bejelentéséig felfüggesztette. Az eljárást a bejelentés után 2016. december 12. napján rendelte el folytatni.

[3] A Fővárosi Ítéltábla 2020. december 15. napján a perben 10.Gf.40.421/2020/2. számon közbenső ítéletét hozott, amellyel szemben az alperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Kúria a 2021. május 11-én kelt Gfv.VII.30.156/2021/2. számú végzésével a közbenső ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelem elbírálásáig a per tárgyalását a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 273. §-ának (4) bekezdése alapján felfüggesztette. A felfüggesztés a Kúria a jogerős közbenső ítéletet hatályában fenntartó

Gfv.VII.30.156/2021/11. számú közbenső ítéletének 2022. március 22. napján történő meghozataláig tartott.

[4] A kérelmezett 2023. november 7. napján hozta meg ítéletét; a per másodfokon a Fővárosi Ítéltábla 2024. május 14. napján meghozott 10.Gf.40.027/2024/6. számú ítéletével fejeződött be. A Kúria előtt a felülvizsgálati eljárás folyamatban van.

A kérelem és az ellenirat

[5] A kérelmező az eljárás elhúzódása miatt a per 2015. február 19. és 2024. december 31. napja közötti 3604 napjára számított 1 441 600 forint vagyoni elégtétel a javára megfizetésére kérte a kérelmezettet kötelezni.

[6] A kérelmezett az elleniratában az eljárás számított időtartamából kérte levonni – többek között – a polgári peres eljárásban érvényesíthető vagyoni elégtételről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 15. §-ának (3), (4) és (5) bekezdései alapján a per felfüggesztése okán a 2015. március 4. és 2016. december 11. közötti 649 napot, valamint ugyanezért a 2021. május 11. és 2022. március 22. közötti 316 napot.

Az elsőfokú végzés

[7] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott végzésével kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 15 napon belül 1 433 600 forint vagyoni elégtételt, valamint 148 500 forint elsőfokú költséget, ezt meghaladóan a kérelmet elutasította. A kérelmezőt kötelezte az állam javára 430 forint eljárási illeték megfizetésére, míg megállapította, hogy a további 42 578 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

[8] Nem találta alaposnak a 2015. március 4. és 2016. december 11. közötti 649 nap, valamint a 2021. május 11. és 2022. március 22. közötti 316 nap időtartamok levonása iránti kérelmet. Hangsúlyozta, hogy a kérelmezett ezen időszakok vonatkozásában kizárólag a figyelmen kívül hagyás okát jelölte meg (felfüggesztés), de a Pevtv. 14. §-a (2) bekezdésének f) pontja szerinti tartalommal nem jelölte meg a szükséges eljárási cselekmény elmulasztását alátámasztó tényeket, nem adta elő a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése körében, hogy mely volt az az eljárás előrehaladását nem szolgáló időtartam, amely a kérelmező érdekkörébe felmerülő elhárítható ok miatt eltelt szükségtelenül, míg a 15. §-ának (4) bekezdése tekintetében nem határozta meg a bíróság érdekkörében elhárítható ok miatt felmerült szükségtelenül eltelt időtartamot, melyre tekintettel a kifogásban a kérelmező az eljárás elhúzódását nem sérelmezte, azaz mi volt az a bírósági érdekkörben felmerült mulasztás, amely miatt elvárt lett volna az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése. A Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.298/2023/2. számú végzésének felhívásával kiemelte: a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdésre utaló szabályai értelmében alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 2. §-a (2) bekezdésének a rendelkezési részében irányadó az a szabály, hogy a bíróság – törvény eltérő rendelkezése hiányában – a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van, valamint a 4. §-a (2) bekezdésének a tárgyalási elv részében irányadó az a szabálya, amely szerint a perben jelentős tények állítása – törvény eltérő rendelkezése hiányában – a feleket terheli. A kérelmezett elleniratában nem jelölte meg, hogy melyek azok a tények, körülmények, amelyek akár a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése, akár a 15. §-ának (4) bekezdése szerinti levonásra alapot adnak, ezért a bíróság érdemben ezen időszakok levonására vonatkozó kérelmet nem tudta vizsgálni.

[9] Az elsőfokú bíróság a per a vagyoni elégtétel iránti igény alapjául számított 3604 napos időtartamát 20 nappal csökkentve, 3584 nap után kötelezte a kérelmezettet 1 433 600 forint vagyoni elégtétel megfizetésére, ezt meghaladóan utasította el a kérelmet.

[10] A pernyertesség arányát a kérelmező javára 99 %-ban határozta meg. A Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. §-ának (2) bekezdése szerint

rendelkezett a kérelmezőnek a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti összegű ügyvédi munkadíja, valamint a kérelmezettnek az Ükr. 3. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti ügyvédi munkadíja egybeszámításával a kérelmező javára elsőfokú költség megfizetéséről. Nem találta alaposnak ebben a részben a kérelmezettnek az Ükr. 4. §-ának (1) bekezdése szerinti mérséklés iránti kérelmét a Kúria Pfv.II.20.887/2023/6. számú ítéletében foglalt szempontok felhívásával azzal, hogy a kérelmező perkölségként az ügyvédi megbízási szerződésben kikötött költséget számította fel, melyet a bíróság nem tartott a jelenlegi ár- és értékviszonyok között eltúlzott mértékűnek. A Pp. 101. §-ának (1) bekezdése értelmében a megállapított pernyertességi arányok szerint hivatalból határozott a meg nem fizetett illeték viseléséről, figyelemmel a kérelmezett az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. §-a (1) bekezdésének c) pontja és (2) bekezdése alapján fennálló személyes illetékmentességére.

A fellebbezés és a fellebbezésre tett észrevétel

[11] Az elsőfokú végzés ellen a kérelmezett terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását és a kérelmezett marasztalásának 1 047 600 forint vagyoni elégtételre és 50 000 forint + áfa összegű költségre leszállítását. Kérte az eljárás felfüggesztését a Pécsi Törvényszék 50.Pkf.50.149/2025/2. számú határozatával kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig.

[12] Továbbra is kérte a 2015. március 4. és 2016. december 11. közötti 649 nap, valamint a 2021. május 11. és 2022. március 22. közötti 316 nap időtartam figyelmen kívül hagyását. Előadta: az ellenirátában a szükséges mértékben eleget tett a Pevtv. 14. §-a (1) bekezdése f) és g) pontjaiban írtaknak, megjelölte a védekezését alátámasztó tényeket, így a kérelmező azon eljárási cselekményeit, amelyek a kérelmezett álláspontja szerint megalapozzák meghatározott időtartam figyelmen kívül hagyását és az azokra tekintettel figyelmen kívül hagyandó időtartamokat is. A Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdésére nem új, önálló okként hivatkozott, amely önmagában alapot ad a levonásra, hanem annak a Pevtv. 15. §-a (3) és (4) bekezdéseivel együttes értelmezését kérte. Önmagában az a körülmény, hogy a tárgyalás felfüggesztéséről a bíróság dönt, a Pevtv. rendelkezései, célja alapján nem zárja ki az így felmerült időszak levonását. A bíróság döntése ellen a felek jogorvoslattal élhetnek, amely a perben nem fordult elő, sőt maguk is kezdeményezhetik a tárgyalás felfüggesztését; ilyen pertárgyú perekben kifejezetten a felek érdekében áll a tárgyalás felfüggesztése a Kúria által kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárások felfüggesztéséig.

[13] Rámutatott, hogy az elsőfokú költség mérséklése iránti kérelem elutasítása tekintetében az elsőfokú végzés csupán általános indokokat tartalmaz, amelyek egyediesítés és valódi, a kérelmezetti kérelemhez igazodó indokok nélkül nem felelnek meg a Pp. 346. §-a (4) bekezdésében előírt jogi indokolás követelményének. A kérelmezettnek azzal az érvelésével, hogy az érvényesíteni kívánt ügyvédi munkadíj nem áll arányban a ténylegesen elvégzett tevékenységgel, az elsőfokú bíróság nem foglalkozott.

[14] A kérelmezett a fellebbezésre nem tett észrevételt.

A másodfokú bíróság döntése

[15] Az ítéltábla fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú végzés a kérelmet részben elutasító, valamint a kérelmezettet 1 047 600 forint vagyoni elégtételben és 50 000 forint + áfa elsőfokú költségben marasztaló rendelkezését; a kérelmezett fellebbezését pedig alaptalannak találta a következők szerint:

[16] Nem találta indokoltnak az ítéltábla az eljárás felfüggesztését az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére figyelemmel.

[17] A Pp. 126. §-ának (2) bekezdése lehetővé teszi az eljárás felfüggesztését abban az esetben, ha olyan jogkérdés merül fel, melynek tárgyában a folyamatban lévő polgári perben – a Pevtv. 9. §-a (4) bekezdésének utaló szabálya alapján: a vagyoni elégtétel iránti nemperes eljárásban – azonos tényekre alapítva az előzetes döntéshozatali eljárást már kezdeményezték. Ez a jogszabályhely – az (1) bekezdéssel szemben, amely a saját mérlegelhető kezdeményezéshez kötelező felfüggesztést párosít – minden esetben az eljáró bíróság diszkrecionális jogkörébe helyezi a más eljárás eredményének bevárását. Figyelemmel a Cartesio-ítéletben (C-210/06.) és a Kelly-ítéletben (C-104/10.) kifejtettekre, az eljárás kezdeményezése és a már kezdeményezett eljárás bevárása teljes mértékben az eljáró bíróságnak a kérelem szükségességére vonatkozó mérlegelésétől függ. Ennek során abból kell kiindulni, hogy fennáll-e olyan, előkérdésnek minősített, folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárásban felvetett jogkérdés, melynek az uniós jogi relevanciája és megválaszolásának szükségessége fennáll. Kizárólag az eljáró nemzeti bíróság hatáskörébe tartozik annak megítélése, hogy tekintettel az ügy különleges jellemzőire szükséges-e az Európai Unió Bíróságának előzetes döntése (Kúria Kfv.37.517/2023/12. – közzétéve: BH2024. 24.). Az ítéltábla ebben a törvény által biztosított mérlegelési jogkörében úgy ítélte meg, hogy az ügy érdemben elbírálható a vagyoni elégtétel jogintézményét rendező jogszabályi környezetben, különös figyelemmel az Emberi Jogok Európai Bírósága a Szaxon v. Hungary 54421/21 ügyben hozott döntésére és az Alkotmánybíróság 3065/2025. (III. 7.) AB határozatában foglaltakra, amely testületek megfelelőknek, hatékonyak és az észszerű időn belüli elbíráláshoz való joggal összhangban lévőknek találták a megvalósult szabályozási konstrukciót.

[18] Helytállóan mellőzte az elsőfokú bíróság a 2015. március 4. és 2016. december 11. közötti 649 nap, valamint a 2021. május 11. és 2022. március 22. közötti 316 nap figyelmen kívül hagyását.

[19] Egyetértett azzal az ítéltábla, hogy a megjelölt levonás iránti kérelmek, az ellenirat kellő határozottsága hiányában, nem voltak érdemben megítélhetők. A kérelmezett egyszerre jelölte meg annak alapjaként a Pevtv. 15. §-ának (3), (4) és (5) bekezdéseit. Még annak az elfogadása esetén is, hogy a jogalkalmazás egységes értelmezéséhez igazodóan, amely szerint az (5) bekezdés nem teremt új levonási okot, ezt a kérelmezett csak az előző két bekezdésének értelmezésére hozta fel, szükséges lett volna annak a részletezése, hogy a figyelmen kívül hagyást azért kéri, mert a (3) bekezdés szerint a kérelmező érdekkörében merült-e fel és miért, milyen tények alapján elhárítható ok miatt az eljárás előrehaladását nem szolgáló, szükségtelenül eltelt időtartam, vagy pedig a (4) bekezdés szerint ugyanez a bíróság érdekkörében merült-e fel, és melyik volt az a határidőhöz kötött bírósági mulasztás, amellyel szemben elvárható lett volna az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése; esetlegesen mindkét okra hivatkozik. Ezzel szemben az ellenirat a jogszabályhely megjelölésén túl csak a felfüggesztés tényét adta elő, amely a Pevtv. 14. §-a (2) bekezdése követelményeinek nem felel meg. Következésképpen abban is a bírói gyakorlat, hogy a kérelmezett által nem hivatkozott tényeket a nemperes eljárásban eljáró bíróság nem veheti figyelembe (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.345/2022/2. – közzétéve: BDT2023. 4600, Pkf.II.20.003/2023/2 – közzétéve: BDT2023. 4620, Pkf.II.20.147/2023/2., Pkf.II.20.298/2023/2., Pkf.I.20.316/2024/2., Pkf.I.20.317/2024/2., Pkf.I.20.332/2024/2., Pkf.II.20.090/2025/2.); míg ha a kérelmezett az elleniratában nem jelöli meg, hogy az eljáró bíróság mely mulasztása miatt lett volna elvárt a kérelmezőtől az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése, ezen hivatkozása nem vehető figyelembe (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.294/2023/2., Pkf.II.20.195/2024/2.); továbbá önmagában nem ad alapot a vagyoni elégtétel alapját képező időtartam csökkentésére, ha a kérelmezett megjelöli a kérelmező mulasztását, de nem tesz tényállást arra vonatkozóan, hogy az miért okozta az idő szükségtelen múlását (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.334/2025/2.). A

hiányos és részben ellentmondásos ellenirat nem volt alkalmas a vagyoni elégtétel alapját képező idő csökkenthetőségének érdemi vizsgálatára.

[20] Hangsúlyozza azonban mindettől függetlenül az ítéltábla, hogy olyan jogalkalmazói értelmezés alakult ki, amely szerint a vagyoni elégtételre jogosultság szempontjából a peres eljárás felfüggesztése önmagában nem teremthet indokot annak időtartama figyelmen kívül hagyására attól függetlenül, hogy azalatt tett minden, nem a felfüggesztéssel kapcsolatos bírói és a felek által tett eljárási cselekmény hatálytalan (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.225/2024/2., Pkf.II.20.090/2025/2.). A per tárgyalásának felfüggesztése folytán keletkezett pertartam nem a kérelmező, hanem a kérelmezett érdekkörében merül fel ((Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.332/2024/2., Pkf.I.20.341/2024/2., Pkf.I.20.452/2024/2., Pkf.I.20.496/2024/2., Pkf.I.20.485/2024/2., Pkf.II.20.547/2024/2., Pkf.I.20.452/2024/2., Pkf.I.20.008/2025/2.) Attól függetlenül nem tartozik a felfüggesztés a kérelmező érdekkörébe, hogy azt maga is kérte vagy hogy a felfüggesztő végzés ellen nem fellebbezett (Debreceni Ítéltábla Pkf.IV.20.114/2025/2.). Mind a pénzügyi intézmények felülvizsgált elszámolásának bejelentéséig, mind a közbenső ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelem elbírálásáig való felfüggesztés jogszabályi rendelkezésen alapul, annak elrendelése és az emiatti időmúlás nem értékelhető a kérelmező érdekkörében a vagyoni elégtétel csökkentésére alapot adó okként.

[21] Megfelelő volt az elsőfokú bíróság költség számítása is. Bár a kérelmezett külön érvelés nélkül kérte a felszámított elsőfokú költség mérséklését, azzal azonban egyetértett az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 386. §-ának (4) bekezdésében foglalt elvárásokat csak részben teljesítve tett eleget az elsőfokú költség mérsékelhetősége tekintetében az indokolási kötelezettségének, azonban ezt a hiányosságot az ítéltábla az indokolás kiegészítésével orvosolni tudta, az ezzel kapcsolatos érdemi döntése pedig helytálló a következők szerint:

[22] A fél a peres eljárásban – és a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény (Bpnp.) 1. §-ának (1) bekezdése alapján a nemperes eljárásban – a jog érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen felmerült perköltség megtérítését a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján, annak felszámításával kérheti. Ez a perköltség magában foglalja a jogi képviselő közreműködésével felmerült kiadásokat. Ez lehetséges a megbízási szerződésben kikötöttek alapján (Ükr. 2. §), vagy a pertárgyérték alapulvételével (Ükr. 3. §). A jelen esetben a kérelmező az ügyvédjével kötött elszámolást tartalmazó szerződés szerint számította fel a költség összegét, és a bíróságnak is ebből kellett kiindulnia.

[23] Az Ükr. 2. §-ának (1) bekezdése nem határozza meg a felszámítható ügyvédi munkadíj mértékét, az egyértelműen szabad megállapodás tárgya. Ennek a szabad megállapodásnak azonban a 4. §-ának (1) bekezdése állít korlátot akkor, amikor feljogosítja a bíróságot – de csak akkor, ha az ellenérdekű fél azt vitatja – a kikötött ügyvédi munkadíj kivételes esetben történő mérséklésére. Ennek a rendelkezésnek a helyes értelmezése érdekében adott egyértelmű útmutatást a Kúria hivatkozott precedensértékű Pfv.II.20.887/2023/6. számú ítéletében, amikor annak [41] bekezdésében rögzítette, hogy a szerződésben megállapított munkadíj bíróság általi mérséklése a szerződés tartalmának szabad meghatározása alapulvével szemben kivételes és ebből adódóan szűken értelmezendő. Az óradíj mértékére legfeljebb akkor terjedhet ki, ha a piaci viszonyokkal és a józan ésszel (Alaptörvény 28. cikk) nyilvánvalóan ellentétes, kirívóan eltúlzott mértékű.

[24] Az eljárásban a kérelmező 150 000 forint + áfa összegű elsőfokú költséget érvényesített azzal, hogy csatolta az ügyvédi megbízási szerződést, amely ugyan tartalmazott 20 000 forint + áfa óradíjat, azonban kifejezetten a beadvány elkészítéséért és bíróságra benyújtásáért 150 000 forint + áfa összegű díjat kötött ki. Figyelemmel arra, hogy az Ükr. 2.

§-a (1) bekezdésének a) pontja úgy rendelkezik, hogy az ügyvéd által képviselt fél ügyvédi költségként a fél és az ügyvéd között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíjat számíthatja fel, ez a kikötés megfelelt a jogszabályi rendelkezéseknek. Az ügyvédi jogi képviseleti tevékenység pedig összetettebb: az szükségszerűen magában foglalja az ügyféllel konzultációt, a beadványok tervezését, összeállítását és benyújtását, az eljárás iratainak tanulmányozását. Mindezek alapján a vagyoni elégtétel iránti nemperes eljárások sajátosságaira figyelemmel, alapul véve az alapper nagy terjedelmű iratainak szükségszerű tanulmányozását, a kérelem összeállítását és előterjesztését, az ügyféllel konzultációt, nem tekinthető kirívóan magasnak a munkadíj, annak mérséklésére az ítéltábla sem talált lehetőséget.

[25] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének a fellebbezett részét a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 383. §-ának (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

[26] A kérelmezett fellebbezése egészében eredménytelen, ezért az Itv. 39. §-ának (1) bekezdése és 47. §-ának (1) bekezdése szerint meghatározott fellebbezési illeték a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján az állam terhén marad. A kérelmezőnek nem merült fel másodfokú költsége, ezért arról rendelkezni nem kellett.

Debrecen, 2025. július 28.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, előadó, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró